

Първитѣ европейски (отъ континента) работници, които почнали да работятъ въ тия мини сж били словациѣ (отъ 1880 г. нататъкъ). Отъ горнитѣ 88000 души, 61.9⁰/₀ сж раждани въ странство, 9.5⁰/₀ родени въ щатитѣ, но отъ родители чужденци, и само 28.5⁰/₀ отъ родители американци. Роденитѣ въ странство 54300 души сж отъ 44 народности, отъ които 20569 сж се намирали въ щатитѣ най-малко отъ петъ години. Числото на работницитѣ англичани, гали, ирландци, шотландци и нѣмци постоянно намалява, защото отиватъ въ други щати на по-износни занятия, и се замѣняватъ съ постоянно прииждащи отъ Европа други работници.

Отъ всички работници, взети нацѣло, само 12.4⁰/₀ получаватъ по 2 и повече долара на день, а отъ 79575 души, по-възрастни отъ 18 г. — 70.3⁰/₀ по два и повече долара на день.

Въ тия покрайнини на Пенсилванія, гдѣто работническитѣ „Съюзи“ (Unions) (мѣстни клонове на Американската Федерация на Труда) не се налагатъ, работата е 10 часа на день или 60 на седмица. (Другадѣ 8 часа или 48 на седмица, а нѣгдѣ и 9 на день). Работницитѣ се плащатъ обикновенно всѣки 15 дена, а въ Virginia и West Virginia — всѣки мѣсецъ. По правило надницитѣ се даватъ въ брой, но много често се практикува плащането съ билети, бонове и чекове. чрѣзъ които работника получава частъ отъ надницата въ натура. При това, спада се отъ нея длѣжимото отъ работника за орждията, наема, медицинската помощъ, вноскитѣ за „Съюза“ и т. н.

Работницитѣ живѣятъ въ дървени бараки, собственостъ на господаря, който ги е ангажиралъ на работа. Храната и другитѣ потрѣбности имъ се доставятъ, разбира се, на търговски начала, било отъ прѣдприемачи — съдружници на господаря, било отъ други дружества.

Трѣбва да забѣлѣжимъ, че не всѣкога има работа. Прѣзъ годината на тѣй направената анкета, отъ всички